

Arrest

nr. 179 081 van 8 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 maart 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2012 werd ingediend door :

M(...), R(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Armenië op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij omwille van enorme problemen, waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werden, zijn land diende te ontvluchten. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van enorme problemen, waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werden, zijn land diende te ontvluchten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder verwijst betrokkene ook naar de Richtlijn 2004/38 EG en stelt hij dat hij inwoont bij zijn zuster, mevrouw M(...) R(...), van Belgische nationaliteit, dat hij wegens gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door zijn zuster en echtgenoot behoeft daar hij diverse psychische trauma's opgelopen heeft ingevolge zijn dienstplicht in Nogorno-Karabach en dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn schoonbroer en zuster. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het bestaan van de Richtlijn 2004/38 op zich niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst teneinde er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen overeenkomstig artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan zich overigens niet dienstig beroepen op de Richtlijn 2004/38; hij is geen begunstigde zoals omschreven in artikel 3.1 van de richtlijn. Betrokkene is geen onderdaan van een lidstaat van de Unie. Evenmin is de zuster van betrokkene, een Belgisch vrouw, een begunstigde zoals omschreven in de richtlijn omwille van het ontbreken van het communautair aspect. Zij begeeft zich niet van België naar een andere lidstaat. Voor zover betrokkene meent zich te kunnen beroepen op artikel 3.2 punt a) van de Richtlijn dient opgemerkt te worden dat artikel 3 van de richtlijn stipuleert dat het verblijf en de toegang dient vergemakkelijkt te worden overeenkomstig het nationaal recht. Dit impliceert dat voor wat betreft de toegang en het verblijf de nationale reglementering dienaangaande dient gerespecteerd te worden. Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn schoonbroer en zijn zuster. Ondanks het feit dat betrokkene stelt dat hij hieromtrent in de loop van zijn procedure diverse stukken te dien einde aan het dossier zullen worden toegevoegd, heeft betrokkene deze stukken tot op heden nog steeds niet toegevoegd. Ook voor wat betreft de bewering dat betrokkene omwille van gezondheidsproblemen de verzorging van zijn zuster en schoonbroer nodig zou hebben, dient er

opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij gezondheidsproblemen zou hebben en dat hij verzorging van zijn zuster en schoonbroer nodig zou hebben. Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt, bijvoorbeeld aan de hand van een medisch attest, kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zuster, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook het aangehaalde art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 8 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat hij geen gezins- en/of familielid meer heeft in Armenië waardoor zijn graad van afhankelijkheid versterkt wordt met zijn zus. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uit het certificaat van de Armeense overheid d.d. 19.12.2012, dat betrokkene bij onderhavige aanvraag voegt, blijkt dat hij zeker tot 2011 in Armenië heeft verbleven. Zijn zuster verbleef toen reeds geruime tijd in België. We kunnen dus stellen dat betrokkene gedurende een lange tijd zonder zijn zuster in Armenië heeft verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij zich niet opnieuw voor een korte tijd in Armenië zou kunnen vestigen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene stelt verder dat er in Armenië geen diplomatieke vertegenwoordiging van België is en dat hij niet in staat is om naar Rusland te reizen om aldaar een aanvraag te doen. In dit verband wijzen we erop dat betrokkene niet verplicht wordt zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar maar dat betrokkene zijn aanvraag om machtiging tot verblijf via een koerierdienst (vb. DHL) in kan dienen bij het visumcentrum van België te Moskou of Sint-Petersburg (zie www.belgiumvacru.com) vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar hij buiten het Schengengebied kan verblijven.

Tot slot haalt betrokkene aan dat hij wenst om gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen en hij verwijst hiervoor naar de administratieve hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft enige tijd in België, zou het Nederlands quasi volledig beheersen, zou zich willen inschrijven voor Nederlandse lessen ten einde zijn Nederlands te optimaliseren en zou zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Op dezelfde dag nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: M(...), R(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Armenië
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2012, hem betekend op 30.11.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete gezinssituatie van verzoeker.

Verwerende partij betwist vanzelfsprekend niet dat verzoeker sedert 09.09.2011 in België woont samen met zijn zuster en schoonbroer en dat hij gedurende deze periode tevens daadwerkelijk ten laste was van laatstgenoemden.

Er moet in casu sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven in artikel 8EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dien te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, wat in casu blijkt uit het administratief dossier en onder geen enkel beding betwist wordt door verwerende partij.

Verzoeker vormt daadwerkelijk één feitelijk gezin met haar zuster en schoonbroer, die al reeds de Belgische nationaliteit hebben bekomen.

Verzoeker is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 8 EVRM bij terugkeer van verzoeker naar Armenië en vandaar naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) ten einde een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren temeer daar verzoeker - zoals in het initiële verzoekschrift aangehaald - strafrechtelijk vervolgd zal worden voor desertie.

Verzoeker heeft namelijk een document naar voren gebracht, waaruit blijkt dat hij zijn militaire dienstplicht in Armenië dient te vervullen.

Gelet op het gegeven dat hij zich niet tijdig heeft aangeboden, zal hij mits terugkeer strafrechtelijk worden vervolgd in Armenië en zal de scheiding met zijn zuster - bij wie hij al reeds vijf jaar verblijft en ten laste is - niet van tijdelijk duur zijn.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt immers uitdrukkelijk:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld en niet betwist door verwerende partij - al geruime tijd met zijn zuster en schoonbroer.

Dit gegeven kan worden afgeleid uit het attest samenstelling van het gezin en de diverse gevoerde politionele woonstcontroles in het kader van de bestreden procedure ex art. 9bis vrw. .

Verzoeker heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met hun en kan onder geen enkel beding naar Armenië terugkeren.

Het is ook om deze reden dat er een procedure ex art. 9bis VrW werd ingesteld.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in het land van herkomst, aangezien tevens haar familieleden in het land van herkomst op de vlucht zijn geslaan.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoeker met zijn zuster en schoonbroer valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit haar AD.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van zijn zuster en schoonbroer te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten temeer daar zij in België tewerkgesteld.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard.

In casu meent verzoeker dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

2.3. Het past om de juridische context waarin de aanvraag werd ingediend en de eerste bestreden beslissing werd genomen, toe te lichten.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar

onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete gezinssituatie, namelijk dat zij sedert 9 september 2011 een feitelijk gezin vormt met haar zuster en schoonbroer en dat zij daadwerkelijk te hunnen laste is. Meer bepaald stelt verzoekende partij dat er geen rekening is gehouden met een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer van verzoekende partij naar Armenië temeer nu zij, zoals zij aanhaalde in het initiële verzoekschrift, daar strafrechtelijk zal worden vervolgd voor desertie. De scheiding met haar zuster zal dan ook niet van tijdelijke aard zijn zoals de bestreden beslissing stelt.

Uit de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij geen gewag heeft gemaakt van enige strafrechtelijke vervolging in Armenië ten gevolge van het niet vervullen van de militaire dienstplicht, zodat de verwerende partij daar bij de beoordeling van de haar voorgelegde elementen dan ook geen rekening mee kon houden. De verzoekende partij kan dit element niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de beoordeling van de beslissing die voortvloeit uit een aanvraag, zoals de eerste bestreden beslissing. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Voorts, in zoverre het middel zou gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, moet andermaal worden vastgesteld dat zij het in het kader van haar aanvraag niet nuttig heeft geacht de verwerende partij op dit gegeven attent te maken enerzijds, en dat zij zich vergenoegt met een loutere bewering, zonder meer, hetgeen uiteraard geenszins kan volstaan om haar betoog te ondersteunen.

Verzoekende partij betoogt verder dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven in het land van herkomst te hebben omdat zij daar geen familie meer heeft en het derhalve niet mogelijk is om daar nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Zij stelt dat het niet redelijk is om van haar zuster en schoonbroer, van wie zij sterk afhankelijk is, te verwachten om mee naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zuster, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook het aangehaalde art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 8 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat hij geen gezins- en/of familielid meer heeft in Armenië waardoor zijn graad van afhankelijkheid versterkt wordt met zijn zus. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uit het certificaat van de Armeense overheid d.d. 19.12.2012, dat betrokkene bij onderhavige aanvraag voegt, blijkt dat hij zeker tot 2011 in Armenië heeft verbleven. Zijn zuster verbleef toen reeds geruime tijd in België. We kunnen dus stellen dat betrokkene gedurende een lange tijd zonder zijn zuster in Armenië heeft verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij zich niet opnieuw voor een korte tijd in Armenië zou kunnen vestigen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij in wezen heeft herhaald wat zij in haar aanvraag had gesteld, doch geen concrete argumenten aanvoert tegen de motivering in de bestreden beslissing, die er in essentie op neerkomt dat het gaat om een tijdelijke verwijdering die niet in disproportionaliteit staat ten opzicht van het recht op het gezins- en familieleven, dat de verzoekende partij reeds lange tijd in Armenië heeft verbleven zonder haar zus en dat er geen bewijzen voorliggen die zouden aannemelijk maken dat zij zich niet opnieuw voor een korte tijd aldaar zou kunnen vestigen

in afwachting van een beslissing in het kader van de behandeling van de aanvraag. Zij toont dan ook niet aan dat dit kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn, of strijdig met artikel 8 van het EVRM: het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

2.5. Het enig middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS